

Robin
Dix

TIGRIE SRDCE

PRINC
DŽUNGLE

FRAGMENT

Tigrie srdce Princ džungle

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Robin Dix
Tigrie srdce – Princ džungle – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TIGRIE SRDCE

**PRINC
DŽUNGLE**

Robin Dix

Ilustrácie Fabian Erlinghäuser

FRAGMENT

Tyger Tyger, burning bright,
In the forests of the night;
What immortal hand or eye,
Dare frame thy fearful symmetry?

Tiger, tiger, žeravou žiarou
horíš lesnou tmou.
Kto mal v rukách večnú moc
stvoriteľ tú strašnú súmernosť?

William Blake

Prológ

Veľký drak bol tu.

Tak ako každý rok priletel z východu a rozprestrel krídla nad krajinou. Jeho dych rozdúchaval vetry a búrky, jeho burácajúce volanie otriasalo oblohou. Z temného hrtana šľahali ohnivé blesky a ako vždy ho nasledoval tieň dažďa. Valil sa z čiernej, v tejto chvíli bleskami osvetľovanej oblohy ako vodopád a potoky premieňal na rieky, rieky na veľtoky. More

d'aleko na východe bičovalo útesy, pevná zem sa menila na mäkké bahno. Svet akoby sa rozpadal – tak ako každý rok, keď sa objavil Veľký drak menom Monzún.

Život a smrť sa v tomto období ocitajú hneď vedľa seba, hovorievali zvieratá v džungli. Boli to dni neistoty a obnovy, nádejí a obáv. Všetky tvory, od najmenšieho hmyzu až po veľké a mocné dravce, sa Veľkého draka obávali a preukazovali mu rešpekt, pretože bol praotcom života, počiatkom i koncom všetkého, čo v džungli existovalo. Každý sa pred ním triasol a hľadal útočisko na miestach, ktoré sľubovali istotu: na vysokých skalách i v temných jaskyniach, v pralesných húštinách či v spleti mangrovníkov. Nijaké miesto však neposkytovalo bezpečnejšie útočisko než Astana, starý kráľovský palác, ktorý sa vypínal na skalnatej plošine uprostred džungle.

Týčilo sa tu päť prastarých veží obklopených palmami, ktoré sa ohýbali v prudkom vetre. Ich obrovské kamenné tváre pozerali von, do dažďom bičovanej noci, čelili bleskom, vetru i hromom, tak ako už celé veky od čias Takrambutiov, nahých dvojnožcov.

V starom paláci prebýval kráľ Bielochvost so svojou družinou. Navzdory Veľkému drakovi, ktorý vonku zúrila a vyčíňal, mal veru dôvod na radosť. Pod prastarými klenbami Astany, v miestnosti, ktorej deravý strop podopierali kamenné slony, uzrel svetlo sveta nový život.

„Musím povedať, že sa mimoriadne vydaril, vaše veličenstvo!“ Biru, prvý radca kráľovského dvora, vzrušene pobehoval po holých kamenných doskách. Tyrkysové telíčko gekóna pokropené oranžovými škvrnkami v slabom svetle takmer

nebolo vidieť. O to viac bolo počuť jeho prenikavý hlas. „Ej, veru sa vydaril!“ zvolal a pripojil nadšené: „Geko-geko-geko! Ten bielučký kožušok! Tie veľké ušká! A k tomu tie labky! Musíte byť neuveriteľne pyšný, veličenstvo!“

Bielochvost, kráľ tigrov a vládca džungle, mlčal, ale pohľad, ktorým jeho modré oči spočívali na novorodencovi, prezrádzal všetko.

Kráľ Bielochvost si dávno prial syna, dediča, ktorému by raz mohol odovzdať vládu nad džungľou, ale jeho želanie zostávalo dlho nevyplnené. Až dnes, v tento úžasný deň, jeho družka Cinta porodila syna, tigríča s kožuškom rovnako snehobielym, ako mal on, jeho otec.

Pohľad, ktorý Bielochvost venoval Cinte, bol plný náklonnosti a vďačnosti. Kráľovná ležala na chladnom kameni, vyčerpaná po útrapách pôrodu, ale naplnená láskou k novonarodenému mláďatku. Nežne ho oňuchávala a oblizovala mu sršť, ešte vlhkú a rozstrapatenú.

„Vaše veličenstvo!“ náhle povedal Biru. „To je príšerné, geko-geko! Váš syn je... on je slepý! Veľkému drakovi sa zapáčilo poslať ho na svet bez očí!“

„Ale nie, Biru!“ potichu ho opravila kráľovná Cinta. „Všetky tigrie mláďatá prichádzajú na svet slepé. To si nevedel?“

„Na-naozaj?“ Gekón neveriacky krútil hlavou.

„Áno, samozrejme,“ uistila ho kráľovná. „V prvých dňoch po narodení tigríčatá ani nevidia, ani nepočujú. Len čuch už majú dobre vyvinutý. Rádža si po celý život bude pamätať, čo cítil v tejto chvíli.“

„Naozaj?“ Gekón, ešte vždy nie celkom presvedčený, pozrel dolu na seba a uvažoval, či je jeho pach vhodný pre kráľovské spomienky. Až potom si uvedomil, že kráľovná Cinta práve nazvala novorodenca menom. „Rádža?“ spýtal sa.

Cinta prikývla. „To je meno, ktoré pre svojho syna a dediča zvolil kráľ.“

Biru zvedavo pozrel na Bielochvosta, ktorý bez pohnutia sedel a obzeral si svojho syna. Bielochvost bol zo všetkých tigrov v džungli najsilnejší – nielen vďaka svojim labám a čelustiam, ktoré už zahnali veľa nepriateľov na útek, ale aj vďaka bielej srsti s čiernymi pruhmi, ktorej vďačil za svoje meno. Žiadne zo zvierat, ktoré obývali dažďový prales, nikdy nevidelo sneh ani ľad, oboje tu poznali len zo starých príbehov; ale keď sa Veľký drak vo svojej múdrosti rozhodol obdариť tigra bielou srstou, spájala sa s tým veľká moc a mimoriadna zodpovednosť.

„To je úžasné meno, veličenstvo,“ povedal Biru. „Čo znamená?“

„V jazyku Takrambutiov,“ hlbokým hlasom odvetil kráľ Bielochvost, „znamená *kráľ*.“

„Potom ste nemohli vybrať lepšie meno,“ nadchol sa gekón a pobehol po kameni k tigríčaťu, ktoré ležalo na chrbte a naťahovalo maličké labky, zatiaľ čo mu matka čistila srst na brušku.

„Malý princ Rádža,“ oslovil ho dojatý Biru, „si taký malý, ešte ani nevidíš – a predsa už si vyvolený, aby si raz vládol dažďovému pralesu. A ja ti prisahám, že budem vždy stáť po tvojom boku a budem ti slúžiť, ako som slúžil tvojmu otcovi...“

„Veličenstvo!“

Nečakaný výkrik prinútil všetkých otočiť sa.

Nevyšiel z hrdla tigra, ale leoparda. Na prahu pôrodnej miestnosti sa objavil čierny panter. Bolo ho vidieť len vďaka tomu, že tmavú noc v tej chvíli prežiaril ohnivý blesk. No oslnivé svetlo, ktoré sa predralo dovnútra stropnými otvormi, neodhalilo v tme len pantera. Ukázalo i krv, ktorá dočervena zafarbila kamennú dlážku pod ním a leskla sa aj na jeho čiernej srsti.

„Senjata!“ zdesene zvolala kráľovná Cinta, keď sa panter sklátil na zem.

Kráľ Bielochvost bol jedným skokom pri ňom. Skôr než sa k ranenému priblížil, čuch mu prezradil, čo sa stalo.

„Pre-prepadnutie, výsosť,“ s námahou sa vydralo panterovi z hrdla. „Železný pazúr a jeho banda...“

Železný pazúr!

Bielochvostove rysy skameneli.

Koľko ráz sa ten bezohľadný lupič votrel do jeho ríše... a za každým ho zahnal na útek. Ak sa Železný pazúr a jeho banda vrahov objavili v paláci práve v túto noc, mohlo to znamenať len jedno...

„On... chce... to dieťa,“ riekol Senjata z posledných síl, potom stratil vedomie.

Kráľ sklonil hlavu a strčil doňho ňufákom, ale jeho osobný strážca sa ani nepohol. Bielochvost zavetрил. Teraz, keď vedel, že Železný pazúr je blízko, nedokázal pochopiť, že si ten zápach predtým nevšimol – vzduch v paláci bol prestúpený hnilobným pachom zradcu a jeho zbabelej zberby! Muselo to spôsobiť narodenie malého Rádžu, že Bielochvost pre pýchu a otcovské šťastie na okamih zabudol na všetko okolo.

Osudová chyba!

Kráľ sa vzpriamil, takže pod bielou srst'ou bolo vidieť jeho napnuté svaly. Potom zaklonil hlavu a spupne zavrčal. Bolo to varovanie – varovanie pre tých, ktorí sa pod rúškom tmy vkradli do Astany a odvážili sa zákerne zaútočiť.

„Cinta!“ otočil sa ku kráľovnej. „Zostaň s Rádžom, nech sa stane čokoľvek!“

„Ale ja...“

„Nech sa stane čokoľvek!“ ostro zopakoval Bieločvost a prenikavo sa na ňu zahľadel. Ich pohľady sa stretli a porozumeli si aj bez ďalších slov.

Rádža bol budúcnosť.

Čokoľvek sa stane, on musí prežiť.

Nič iné nebolo dôležité.

„Biru, ty zostaň s kráľovnou,“ prikázal Bieločvost a práve chcel odísť, keď sa na oblohe opäť zablysko a zahrnelo tak hlasno a prenikavo, že starý palác akoby sa otriasol v základoch. Z temnoty za vchodom vstúpila do jasného mihotavého svetla akási postava.

Tiger.

Vekom sa blížil kráľovi, ale nebol taký svalnatý a chýbal mu hrdý postoj aj majestátne držanie tela. Jeho srst' nebola biela, mala farbu hnisu so zvláštne hranatou kresbou hrdzavých pruhov na chrbte. Hlavu mal úzku a posiatu jazvami. V očiach mu blčal žltý oheň, ktorý prezrádzal túžbu po zabíjaní. Desivú hrôzu však vyvolával predmet, ktorý mal na ľavej prednej labe – vražedný železný pazúr, ktorému vďačil za svoje lovecké meno.

„Železný pazúr,“ zavrčal kráľ Bielochvost, sklopil uši a vztýčil hlavu. Chvostom švihal sem a tam, jeho rešpekt budiaca postava sa prikrčila a pripravila na skok.

„Veličenstvo,“ ironicky odvetil votrelec a odkryl tesáky v akomsi úškrne. „Ďakujem za privítanie, brat môj. Navyše v takú neskorú hodinu a za búrlivej noci, ako je táto.“

„Nemáš tu čo robiť,“ chladným hlasom odvetil Bielochvost. „Okamžite zmizni!“

„A ak nezmižnem?“ opýtal sa Železný pazúr znudeným hlasom a akoby mimochodom zdvihol pred seba labu s pazúrom. Z oceľovej čepele sa rinula krv. Nepochybne Senjatova a zrejme aj ďalších.

„Tentoraz si zašiel príďaleko,“ povedal kráľ. „Narušil si mier džungle a hranice mojej ríše!“

„Mier džungle! Hranice tvojej ríše!“ Železný pazúr predstieral zívnutie. Pritom vyplazil jazyk, akoby sa nudil. „Počuj, úprimne – nelezie niekedy aj tebe samému tá tvoja dôležitosť na nervy? Veľký kráľ Bielochvost! U teba musí byť vždy všetko také vážne a významné...“

„Zatiaľ čo pre teba nemá význam nič,“ opáčil Bielochvost a vykročil k nemu. Opatrnosť bola namieste. Železný pazúr bol preslávený svojou ľstivosťou – ktokoľvek, kto urobil tú chybu, že ho podcenil, zaplatil za to životom. „Čo už si veľa ráz dokázal.“

„Takto by som to nepovedal.“ Žlté oči Železného pazúra sa rozšírili. „Napríklad tvoj trón pre mňa rozhodne význam má, braček.“

„Mal si príležitosť a tú si premárnil,“ odvrkol Bielochvost

a nepohol ani brvou. „Teraz si zober tú svoju zberbu a zmizni z môjho paláca! Alebo bude tento deň tvojím posledným.“

„Ty sa mi chceš vyhrážať?“ Aj Železný pazúr napol telo a labu s pazúrom natiahol trochu dopredu. Oboch tigrov delil od seba jediný skok. „Mal by som ti zrejme niečo prezradiť, môj milý Bielochvost. Už som ťa porazil. Všetci tvoji prívrženci sú mŕtvi, rovnako ako tvoja stráž. Zostal si len ty a tvoja rodina. Tvoj čas sa naplnil. Ešte dnes v noci nastúpim na trón ja. Takže s tým poďme skončiť.“

„Ty? Kráľom?“ Bielochvostove črty sa stiahli odporom. „Si zradca, Železný pazúr, zlodej a vrah – ale kráľ? Nikdy!“

„Stavíme sa?“ Železný pazúr sa uškrnul.

„Len cez moju mŕtvolu,“ odvetil Bielochvost.

„To sa dá zariadiť.“ Tiger s oceleovým pazúrom sa znova uškrnul a Bielochvost mal na okamih dojem, akoby sa mu čosi zablysko v očiach.

„Bielochvost!“ zvolala v tej chvíli kráľovná a gekón Biru zdesene zasyčal.

Bielochvost sa otočil a uvidel, ako sa otvorom v strope niečo spúšťa nadol.

Štíhle šupinaté telo.

Kobra!

Čierny, kľukatými čiarami pokrytý had sa leskol v padajúcom daždi, široká hlava s jedovými zubami sa naťahovala dopredu. Jeho jazyk sa ustavične mihal vpred a vzad, hľadajúc obeť.

„Rádža!“

Kráľ Bielochvost nedokázal myslieť na nič iné, len na svojho novorodeného syna. Odskočil dozadu a ochraňujúco sa posta-

vil medzi svoju rodinu a hada, ktorého hlava sa medzi-
tým spustila k zemi. Zvyšok tenkého tela sa šikovne
kĺzal dolu po kamennom múre.

„Bahaya,“ pohrdavo zavrčal kráľ Bielochvost. „Mal som
vedieť, že Železný pazúr nebude mať odvahu postaviť sa mi
sám! Samozrejme, zaobstaral si pomoc – u najzákernejšej
travičky v džungli!“

„Môjmu jedu je jedno, koho zabíja,“ zasyčala kobra a ďalej sa
kĺzala nadol. „Nezastaví sa ani pred korunovanými
hlavami, mladými alebo starými.“

„To budeš ľutovať,“ zavrčal Bielochvost.

„No tak, braček,“ pohrdavo sa ozval Železný
pazúr a bez zábran vstúpil do kráľovskej pôrodnej sály.
„Nemôžeš si nechať tie svoje hlúpe vyhrážky pre seba? Aj
najostrejší pazúr sa časom otupí,“ vyhlásil a zdvihol ľavú labu.
„Samozrejme, okrem tohto môjho!“

„Budete to ľutovať,“ trval na svojom kráľ.

Jeho pohľad nepokojne poletoval sem a tam medzi bratom
a kobrou kráľovskou. Obaja boli od neho rovnako ďaleko a ne-
dalo sa odhadnúť, kto z nich zaútočí ako prvý.

„Hádam si nezabudol, čo nás učil otec?“ spýtal sa Železný
pazúr. „Dobrý bojovník vie, kedy je porazený. Vzdať sa a pod-
riadiť sa silnejšiemu protivníkovi je známka múdrosti, nie sla-
bosti.“

„Tak do toho, podriadiť sa,“ nevzrušene odvetil Bielochvost.
Predné laby rozťahol šikmo pred seba, aby zabral čo najviac
miesta do šírky a zahatal útočníkom cestu. Hlavu držal nízko
nad zemou, uši mal sklopené a tesáky odhalené.

Železný pazúr sa hrdelne zasmial. „To si celý ty, nerozumieš znameniam doby. Ale nádej zostáva, prinajmenšom pre tvoju rodinu.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Ja nie som ako tí, ktorí tento chrám kedysi obývali a navzájom sa tu vraždili, Bieločvost. Ja som lovec, rovnako ako ty, a dbám na zákony nášho druhu.“

Kráľ si odfrkol. „Odkedy?“

„Postav sa mi na odpor a zomrieš nielen ty, ale aj kráľovná a váš syn. Podrob sa mi a aspoň tvoja rodina zostane nažive.“

„Vari naozaj nečakáš, že tomuto uverím?“

„Nemyslím si, že máš na výber, drahý braček,“ vysmieval sa Železný pazúr. „Nech zaútočíš na kohokoľvek z nás, oboch naraz zabiť nemôžeš. Kráľovná Cinta zomrie a s ňou aj jej novonarodené mláďa, slepé a bezmocné. Ako si ho to pomenoval? Rádža? To znamená kráľ, mám pravdu?“ Železný pazúr skrivil zjazvenú tvár do výrazu zle predstieraného súcitu. „Obávam sa, že z toho nič nebude.“

Bieločvost zúrivo zaprskal.

Pohľadom znova preskakoval sem a tam medzi Železným pazúrom a kobrou, pritom horúčkovito premýšľal, ako si poradiť s oboma naraz. No nech mu to bolo akokoľvek proti srsť, musel priznať, že Železný pazúr má pravdu. Oboch útočníkov naraz sám zvládnuť nemôže.

„Klame,“ nečakane sa ozvala kráľovná Cinta, ktorá si všimla váhanie svojho manžela. „Never mu ani slovo, Bieločvost! Zabije nás všetkých, nezáleží na tom, čo hovorí!“

„Nemáš pravdu!“ Železný pazúr zdvihol krvavý pazúr ako pri

prísaha a pozrel na brata. „Pri kostiach nášho spoločného otca Ohňochvosta, ktorý bol vládcom Astanty pred tebou, prisahám, že tvojej rodine neskrivím ani vlások, ak sa mi podrobíš.“

Bielochvost ďalej zmätene pozeral raz sem, raz tam. Dýchal sípavo, srdce mu prudko tíklo a myšlienky skákali jedna cez druhú. Pozrel najprv na Cintu, potom na Rádžu, takého malého a bezmocného, a rozhodol sa.

„Naozaj prisaháš, že ušetríš moju rodinu?“ spýtal sa. „Pri Veľkom drakovi a kostiach nášho otca?“

„Pri Veľkom drakovi a kostiach nášho otca,“ bez váhania zopakoval Železný pazúr. V tom okamihu Bielochvost kútikom oka zachytil pohyb.

Kobra!

Potichu sa plazila ďalej a blížila sa k nemu. Kráľ si razom uvedomil, že ponuka Železného pazúra bola ľstou, klamstvom, ktorým chcel odvieť jeho pozornosť.

Toto poznanie však prišlo neskoro.

Kráľ sa strhol, ale to už kobria hlava vystrelila vpred a Bielochvost pocítil ostrú bolesť v pravej zadnej labe.

Bahaya ho pohrýzla!

„Nie!“ zdesene vykrikla kráľovná Cinta a Bielochvost vedel, že je stratený. Teraz musel bojovať do posledného dychu. Azda mu hadí jed ešte ponechá dosť času, aby...

„Povedz Rádžovi, že ho mám veľmi rád,“ vyrazil zo seba, „a že ho nikdy...“

Ďalej sa nedostal. Jed pôsobil rýchlo. Bielochvost cítil, ako mu zasiahol srdce. Napriek tomu pozbieral všetky zostávajúce sily a vrhol sa na hada. Strašným úderom laby ho zmietol

nabok a chcel pokračovať k Železnému pazúrovi, ale ten sa už zmocnil kráľovnej a jej syna a nastavil vražedný pazúr na zasadenie smrtiacej rany.

Skôr než mu v tom Bielochvost mohol zabrániť, zahnal sa – a len vďaka Cintinej bleskovej reakcii jeho pazúr neprebodol mláďa. Kráľovná potriasla hlavou. Zovrela čelustami Rádžov zátylok, schmatla ho a trhla ním, takže smrtiaca čepeľ ho minula a zasiahla len pravé uško, ktoré začalo silno krváčať.

Rádža ticho zamraučal, iné zranenie však nemal, a tak Železného pazúra pochytila náramná zlosť. So strašným revom roztvoril papuľu a znova sa chcel vrhnúť na kráľovnú a jej syna. V tej chvíli miestnosť prežiaril blesk nasledovaný silným zahrmením. Železný pazúr v mihotavom svetle videl, ako k nemu priskočila snehobiela postava.

„Bežte!“ z posledných síl zeval kráľ Bielochvost.

Železný pazúr, ktorý s týmto útokom už nerátal, stratil rovnováhu, obaja bratia sa prepletení a zahryznutí do seba zvalili na zem a kotúľali sa po holej skale, znova a znova ožarovaní svetlom bleskov križujúcich oblohu. Boj na život a na smrť sprevádzalo divoké ryčanie a vrčanie. Od začiatku bolo zrejmé, ako sa tento boj skončí, ale láska ku kráľovnej Cinte a k synovi dodala Bielochvostovi netušené sily.

Posledné, čo kráľovná počula od svojho muža, keď sa s ich bezmocným mláďaťom vyrútila z paláca do temnoty džungle, bol ťahavý chrapľavý výkrik, ktorý sa odrážal od kamenných stien pôrodnej sály a na okamih prehlušil aj hromobitie.

Potom sa rozhostilo desivé ticho.

Život a smrť mali za nocí Veľkého draka k sebe veľmi blízko.

I

Biele zuby

Uplynuli dve dračie obdobia.

„Biru?“

Volanie sa rozliehalo medzi ostrými skalami, ktoré sa týčili k oblohe a vyzerali ako obrie tesáky. Odpoveď však neprišla.

Po gekónovi nebolo ani stopy.

„Biru, tak už vylez!“ netrpezlivo zavolal Rádža.

Nemal rád, keď si z neho ten drobec robil blázna. Pripadal si

vtedy neskúsený a bezmocný. A to Rádža rozhodne nechcel byť. Uvažuj, napomenul sám seba. Čo ho učila mamička? Že sa má spoliehať na svoje zmysly. Na svoje oči a svoj sluch, na čuch a hmat.

Rádža sa zastavil a sústredil sa. Bolo skoré ráno, takže vzduch bol ešte chladný a voňal toľkými vecami, že odlíšiť jednu od druhej bolo ťažké. Zacítil hlinu a rozkladajúce sa lístie z blízkeho lesa, listy papradia aj horkastý pach hríbov; krátko pred ním tadiaľ musel prejsť muntžak, pretože lákavá vôňa jeho jemného mäska ešte vždy visela vo vzduchu. Rádža začul malú tanu, ktorá šantila v poraste, aj vtáky v korunách stromov. Hmatové fúzy mu prezradili, že vietor sa obrátil a k oblohe sa vzniesol krdel' modrých vtákov. A niekde medzi všetkými tými podnetmi sa zrejme nachádzala aj nepatrná pachová stopa gekóna... Ale kde presne?

Rádža tieto hry tak hrozne neznášal!

Prečo ho matka konečne nevezme na ozajstný lov? Oveľa radšej by prenasledoval šupinavce, než aby sa stále dokola hral s Biruom na schovávačku. Predtým ho to celkom bavilo, ale v poslednom čase si Rádža uvedomoval, že chce viac. Túžil ísť von, do lesa, chcel konečne opustiť náhornú plošinu Biele zuby a začať objavovať svet. No zatiaľ to nevyzeralo, že by sa jeho želanie malo niekedy splniť.

„Biru!“ netrpezlivo zavrčal Rádža. „Ak sa neukážeš, zožeriem ťa na raňajky!“

Dobre vedel, že matke sa nepáči, keď hovorí také veci. Vyhrážanie sa priateľom, že ich zožerie, patrí k veciam, ktoré sa jednoducho nerobia, a jeho matka považovala za veľmi dô-

ležité, aby Rádža pochopil, čo sa sluší a patrí. Koniec koncov, on nebol len taký hocijaký tiger, ale princ a následník trónu, takže preňho bolo všetko, samozrejme, oveľa zložitejšie.

Odzrazu sa Rádžovi zazdalo, že predsa len niečo zahliadol. Znehybnel a započúval sa.

Tam vpredu v poraste... čosi sa plazilo cez práchnivejúci kus odumretého koreňa. Niečo veľké približne ako gekón.

Rádžu sa zmocnil víťazoslávny pocit. Teraz toho malého nafúkanca poriadne vystraší.

Jediným pohľadom odhadol vzdialenosť od trsu paprade, napol svaly a odrazil sa.

Prudkým skokom preletel oponou z lístia a isto iste očakával, že na machom obrastenom koreni nájde drobného tyrkysového jaštera s oranžovými bodkami.

„Mám ťa!“ vykrikol – lenže nebol to gekón.

Tvor, ktorý sa s námahou esovito zvíjal na starom koreni, nebol dokonca ani plaz. Bola to ohnivočervená stonožka, ktorá síce tiež lozila po zemi a veľkosťou sa podobala na gekóna, ale inak s ním nemala nič spoločné!

„Dokelu!“ vykrikol Rádža a už dvíhal labu, aby stonožku odohnal z koreňa.

Nestihol to.

Odzrazu sa z ktorejsi vysokej skaly niečo znieslo a pristálo to priamo pred Rádžovými prednými labami. Niečo podlhovasté a tyrkysové s oranžovými bodkami – a vyčítavo to naňho upieralo veľké oči.

„Čo to malo znamenať?“ spýtal sa Biru a hlasno zatrepotal jazykom.

„No konečne ideš!“ zavrčal Rádža a spustil labu. „Kde si sa zasa schovával?“

„Neskúšaj to zahovoriť, mládenec!“ prísne ho zarazil gekón. „Práve si sa chystal tresnúť túto úbožiačku!“ ukázal na stonožku, z ktorej už bolo vidieť len koniec tela, lebo sa dala na útek.

„No a?“ odvrkol Rádža. „Je to len stonožka! Ved' tie nevedia ani rozprávať!“

„A preto na jej živote podľa teba nezáleží?“ vypytoval sa gekón.

„Nie, ale...“

„Vari to úbohé stvorenie môže za to, že ho nedokážeš rozoznať od jaštera?“ spovedal ho Biru ďalej.

„Nie, ja...“

„Nemal by si sa radšej postarať o zdokonalenie svojich zmyslov? Musíš nájsť svoju tvár, Rádža! To je najdôležitejšie!“

Mladý tiger si vzdychol.

Už je to tu zasa. Tvár.

Keď Biruovi došli argumenty, vždy vyrukoval s týmto – s tajuplnou tvárou, ktorú si musí nájsť každý lovec v džungli. „Lovec bez tváre je ako strom bez listov,“ začal zakaždým. „Bez svojej tváre a svojich zmyslov, Rádža, si slepý ako kus dreva a hluchý ako kameň. Jediné ak sa naučíš používať všetky svoje zmysly, a tým získaš svoju druhú tvár, bude z teba skutočný lovec, naozajstný bojovník džungle!“

„A ako to vieš?“ podráždene sa spýtal Rádža. „Ved' ty nie si tiger – a nie si ani lovec, si len jašter.“

„Budem sa tváriť, že som to tvoje *len* nepočul, mladý muž!“ prísne odvetil radca, „Okrem toho...“

Ďalej sa nedostal, pretože Rádža naňho labou nahrnul kôpku lístia, ktorá gekóna prikryla a jednoducho pochovala.

Rádža sa kráľovsky bavil, ale jeho zadosťučinenie netrvalo dlho. Zrazu totiž zacítil povedomý pach kohosi blízkeho – a hneď mal zlé svedomie.

„Ahoj, mami,“ potichučky zamňaukal.

